INDEX LECTIONVM

IN

VNIVERSITATE LITTERARVM VRATISLAVIENSI

PER AESTATEM

ANNI MDCCCXXVII

A DIE VII. MAII

INSTITVENDARVM.

PRAEMISSA EST FRANCISCI PASSOVII QUAESTIO DE VESTIGIIS CORONARUM MELEAGRI ET PHILIPPI IN ANTHOLOGIA CONSTANTINI CEPHALAE.

1827

TYPIS VNIVERSITATIS.

Hr Prof. Wunder in Grimma

VNIVERSITATIS LITTERARVM VRATISLAVIENSIS

RECTOR ET SENATVS

CIVIBVS SVIS S.

Vir egregius, cui uni plus debet salutis et ornamenti Anthologia Graeca quam ceteris omnibus, quotquot suavissimo huic Musarum diverticulo aliquam operam tribuerunt, ubi de antiquissimis Epigrammatum collectionibus disserit, ex quibus suam decimo fere post Christum saeculo composuisse videatur Constantinus Cephalas, de MELEAGRO GADARENSI, primo Coronae epigrammaticae conditore, in animadvv. in Epigr. Anthol. Graec. Vol. VI. p. XLII. memoriae tradidit haec: „*Meleagri Coronam quamvis dissolvit et discerpsit Constantinus Cephalas, carminibus secundum argumenta in capita quaedam descriptis, in nova tamen dispositione prior ille ordo* (secundum initiales Epigrammatum litteras) *non ita turbari poterat, ut omnia ejus oblitterarentur vestigia: quin idem elementaris ordo vel in Planudea, in qua tamen longe artificiosior est distributio, in multis locis apparet, ubi Planudes plura simul Epigrammata ex Constantini Anthologia in suam transtulit.*“, et paullo inferius, p. LXXVII. „*ordinis elementaris, quo Epigrammata in Meleagri collectione disposita fuisse constat, in plurimis* (Anthologiae Constantini Cephalae) *locis manifesta reperiuntur vestigia.*“: quam sententiam postea repetiit cum in Encyclopaediae universalis doctrinarum et artium ab Erschio et Grubero edi coeptae T. IV. p. 260. tum in Delectu Epigrammatum, p. XII. Neque aliter statuit de Corona PHILIPPI THESSALONICENSIS, ad imitationem Meleagri composita, animadvv. ad Anthol. Vol. VI. p. XLIII. „*Jam ex hac imitationis professione merito colligas, Philippum etiam in disponendis carminibus ordinem a Meleagro probatum adoptasse, eamque suspicionem confirmat codex Vaticanus,* (anno MDCCCXV. Palatinae bibliothecae restitutus) *in quo ordinem alphabeticum observatum videmus etiam in illis carminibus, quae non aliunde quam ex Philippi Anthologia desumpta sunt.*“ Haec JACOBSIVS, quem recte sequutum videmus FRID. SCHOELLIVM in histor. litterar. Graec. Vol. VI. p. 55. Nunc quae ille pro consilii sui ratione generatim indicasse satis habuit, exemplis illustrare et si forte possimus, ulterius persequi conabimur.

Vestigia Coronarum Meleagri et Philippi Anthologiae Constantini Cephalae etiamnum impressa indagaturo duplex datum est indicium, cujus ope facile perspiciatur, quinam poetae ad utramque Coronam contulerint et quis singulorum poematum pristinus fuerit ordo. E prooemiis enim elegiacis ab utroque collectioni suae praefixis nobisque in quarto Palatinae Anthologiae libro feliciter servatis nomina poetarum, a quibus profecerunt, si non omnium, tamen praestantissimorum cognovimus: et scholiastae ex codice Palatino a JACOBSIO, animadvv. ad Anthol. Graec. Vol. VI. p. XLI. editi verba, *ἐποίησε δὲ* (*ὁ Μελέαγρος*) *τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν ἐπιγραμμάτων στέφανον, συνέταξε δὲ αὐτὸν κατὰ στοι-*

χέλον., omnem de ordine, quem sequutus sit Meleager, tollunt dubitationem, suoque jure negavit JACOBSIVS, Philippum, ceteroquin perpetuum Meleagri imitatorem, in hac una re a ducis auctorisque exemplo deflexisse. Ubicunque enim per longius aliquod spatium, quam quod casui tribuere liceat, continuae reperiantur epigrammatum series, quorum scriptoribus aut in Meleagri aut in Philippi hortulis suum fuisse locum scimus, singulorumque praeterea poematum initia ad ordinem illum, de quo diximus, litteralem adstricta decurrant, ibi haud ambigua nobis alterius Coronae vestigia deprehendisse videremur.

Hinc igitur profecti si ea primum recensemus, quae e sertis a Meleagro contextis decerpi poterant, id quidem facile largimur, multa ejusmodi epigrammata epigrammatis cum ex Philippi Corona, tum ex Agathiae Scholastici Myrinaei Cyclo et aliunde conquisitis permixta esse, quod maxime in initio et in fine singulorum librorum accidisse observavimus, v. c. V, 1–103. 303–309. VI, 1–53. 314–358. VII, 1–363. 666–748. IX, 1–214. 570–827. X, 1–17. 104–126. XI, 1–22. 328–442. nonnunquam etiam in mediis libris, e. g. VI, 173–226. VII, 530–554. 615–621. IX, 339–363. 424–540. *) Neque tamen eorum exiguus est locorum numerus, qui ex elementis magis aequabilibus conflati, antiquorum tantum et a Meleagro ipso laudatorum poetarum flores comprehendunt: in horum censum referimus libb. V, 134–215. VI, 109–163. 262–313. VII, 406–529. 646–665. IX, 313–338. 563–569. Alterius tamen indicii, servati litterarum ordinis, duas solummodo neque eas admodum luculentas reliquias investigavimus: exstant utraeque libro VII. Epigr. 194 – 203.

Mnasalcae.	Ἀκρίδα Δημοκρίτου
Meleagri.	Ἀκρίς, ἐμῶν ἀπάτημα
Ejusdem.	Ἀχήεις τέττιξ
Phaenni.	Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγώ
Leon. Tar.	Εἰ μικρός τις ἰδεῖν
Tymnae.	Ὄρνεον ὦ Χάρισιν
Niciae.	Οὐκέτι δὴ τανύφυλλον
Pamphili.	Οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν
Anytes.	Οὐκέτι μ' ὡς τὸ πάρος
Simmiae.	Οὐκέτ' ἀν' ὑλῆεν

et Epigr. 264 – 271.

Leon. (Tar.)	Εἴη ποντοπόρῳ
Platonis.	Ναυηγοῦ τάφος εἰμί.
Leon. (Tar.)	Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ Δ.
Posidippi.	Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἁλός
Platonis.	Ναυηγόν με δέδορκας
Ejusdem.	Πλωτῆρες σώζοισθε
Simonidis.	Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας
Callimachi.	Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο

quibus si tanti est addere licet VI, 110 – 112.

*) De libb. I. II. III. IV. VIII. XII. XIII. XIV. XV. in tota hac nostra disputatione sermonem esse non posse intelliget, quicunque in veram horum librorum rationem et compositionem paullo accuratius inquisiverit. Nobis igitur non nisi de reliquis libb. V. VI. VII. IX. X. XI. agendum erit.

Reliqua omnia temere mixta adeoque turbata jacent, ut gravis suboriatur dubitatio, ipsone haec ex Meleagro hauserit Constantinus an ex fonticulis inde derivatis. Nos certe, comparatione cum Philippo instituta, negare illud quam affirmare malimus.

At objiciat fortasse quispiam, in iis quoque locis, quos totos ex Meleagri copiis traductos esse monuimus, haud pauca poetarum reperiri nomina, quorum in prooemio Coronae praemisso nulla sit mentio facta. His vero rationes nostrae non turbantur. Ipse enim compilator Gadarensis, septem et quadraginta poetis nominatim recensitis et singulis cum floribus, stirpibus, arboribus eleganter comparatis, in extremo carmine addidit haec:

ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα, τοῖς δ' ἅμα Μούσης
καὶ σφετέρης ἔτι που πρώϊμα λευκόϊα.

Quaenam recentior haec exstiterit poetarum suboles, in hunc diem ignorabatur: nunc Anthologiae Palatinae beneficio ex parte saltem indicari posse videtur. Sunt enim ii ipsi, qui praeter nomina in Meleagri prooemio diserte laudata in locis ex ejus Corona deprompttis inveniuntur: quorum poetarum tres sunt classes.

Primo loco ponimus eos, quorum aetas aut aliunde satis est nota, aut e superstitibus eorum carminibus colligi potest: huc pertinent EMPEDOCLES AGRIGENTINVS, Anthol. IX, 569. inter Olymp. LXXX et XC., ANTIMACHVS COLOPHONIVS, Anthol. IX, 321. circa Olymp. XCV., PHILETAS COVS, Anth. VII, 481. circa Olymp. CXV., THEOCRITVS, sive is Syracusanus fuerit poeta, sive Chius rhetor, Anth. VII, 658. 659. (quamvis de utroque epigrammate inter Theocritum et Tarentinum Leonidam fluctuant lemmata.) IX, 338. circa Olymp. CXXX., ALCAEVS MESSENIVS, Anth. VII, 429. inter Olymp. CXL et CL., NICANDER COLOPHONIVS, Anth. VII, 435. 526. circa Olymp. CLV. quorum tempora optime conveniunt cum aetate Meleagri, quem sub ultimo Seleucidarum i. e. post Olymp. CLXX. vixisse constat, v. Jacobs. animadvv. in Anthol. Vol. VI, p. XL. Vol. XIII. p. 915. neque quisquam in *νεογράφοις ἔρνεσιν* offendat: qui enim litteratoribus veterum *παλαιοί* fuerint, qui *νέοι*, ex censuris Dionysii Halicarnasensis novimus, et hoc quidem sensu carmina post labefactatam Graecarum urbium libertatem composita recens scripta vocari non poterant tantum, sed etiam debebant.

Secundo ordini eos adsignavimus, de quorum aetatibus quum nihil certi constet, historicorum argumentorum defectus conjecturarum probabilitate resarciendus erat. At quum nobis sit persuasissimum, in nullo alio quaestionum genere cautius esse versandum, tres tantum in hunc censum referre ausi sumus poetas, ARISTONEM, Anth. VI, 303. 306. VII, 457. felicem Leonidae Tarentini imitatorem, ita ut post Olymp. CXII. floruerit necesse sit, THEAETETVM, Anth. VII, 444. 499. 727. ab ejusdem nominis Scholastico, Justinianei aevi versificatore, diversissimum, quem haud ita multo post Olymp. CXX. vixisse verisimile, et AGIN, Anth. VI, 152. famosum illum, ut videtur, Alexandri Macedonis adulatorem, *pessimum carminum post Choerilum conditorem*, teste Curtio, VIII, 5, 8.

Tertia denique classis eos comprehendit poetas, de quorum vitis ac temporibus omnia incerta, quum neque alii scriptores quicquam de iis tradiderint, neque poemata ipsa ullum aetatis, qua condita sint, vestigium contineant. Sunt vero hi: ARISTODICVS RHODIVS, Anth. VII, 473. DAMOSTRATVS, Anth. IX, 328. siquidem hujus epigrammatis fuerit auctor, quod ab alio quoque poeta Damostrati nomine compositum esse potest: DIONYSIVS, Anth. VII, 462. cui paullo infra, VII, 761. RHODII cognomen additur: HEGEMO, Anth.

VII, 436. cujus nomen inepta hariolatione sollicitavit Huschkius in anal. crit. p. 199. HERACLETVS, Anth. VII, 465. qui Jacobsio in animadvv. Vol. XIII. p. 902. ab Heraclide Sinopensi, homine haud minus obscuro, diversus esse non videtur, nobis etiam ea de caussa refragantibus, quia Heraclides secundae Philippi Coronae potius quam Meleagro adscribendus fuerit: HERMOCREO, Anth. IX, 327. PHALAECVS, Anth. VII, 650. fluctuante tamen scriptura inter Phalaecum et Flaccum, quamvis hoc parum probabile: PHILOXENVS, Anth. IX, 319. quem a tragico Cytherio recte distinxit Jacobs. animadvv. Vol. XIII. p. 937. THEODORVS, Anth. VI, 282. cum Theodoro Proconsule, Anth. VII, 556. XI, 198. haud confundendus, sed idem fortasse, cujus sub Theodoridae nomine in prooem. v. 53. mentionem fecit Meleager,

τήν τε φιλάκρητον ΘΕΟΔΩΡΙΔΕΩ νεοθαλῆ
ἕρπυλλον. *)

Hujus viginti epigrammata Anthologiam Constantini ornant. Neque ut prorsus congruant nomina mutatione opus, quamvis facillime *Θεοδωρίδου* in *Θεοδώρου* depravari potuerit. Dudum enim a Grammaticis, ab Eustathio ad Odyss. IV, 343. Schol. ad Pind. Pyth. VI, 4. et ad Theocr. VII, 21. observatum est, nomina propria primitiva et patronymica subinde promiscue poni, idoneaque exemplorum copia Grammaticorum notationem firmavimus in prolusione de loco Propertiano, indici lectt. aestiv. a. MDCCCXXIII. praefixa et a Seebodio in horreo philol. atque paedag. a. MDCCCXXIV. fasc. II. p. 362. repetita. Nihil igitur impedit, quo minus Theodorum nostrum illumque Theodoridem unum eundemque fuisse hominem statuamus.

Quae quum ita sint, ipse locus, quem in Anthologia sua illorum poetarum lusibus concessit Constantinus, fidem facit, haec ipsa *νεόγραφα* esse Meleagri *ἔρνεα*, quorum auctores proximis ante eum Olympiadibus floruisse censendum.

Attamen ne ea callide occultasse insimulemur, quae sententiae nostrae quodammodo adversentur, fatendum sane, in iis quoque Anthologiae partibus, quas e Meleagro fluxisse contendimus, nonnulla, quamvis perpauca, inveniri, quae huic Coronae inseri haud poterant. Epigrammata scilicet ANTIPATRI THESSALONICENSIS, Anth. VII, 409. 413. 493. CRINAGORAE, Anth. VI, 161. ac PHILIPPI THESSALONICENSIS, Anth. VI, 114. diu post Meleagrum scripta et in secundam ipsius Philippi Coronam recentiorum poematum recepta esse, quis nescit? nomina vero GAETVLICI, Anthol. VI, 154. et SABINI GRAMMATICI, Anthol. VI, 158. neque cum terris, quibus vixit Meleager, neque cum temporibus, quibus opus suum absolvit, satis convenire videntur: NICARCHVS denique, Anth. VI, 285. IX, 330. quum neque laudetur a Philippo, neque in iis locis, quos e Philippi Corona depromptos esse statim demonstrabimus, Nicarchi legantur epigrammata, non post Meleagrum tantum, sed etiam post Philippum vixisse censendus est. In Antipatri quidem carminibus, VII, 409. 413. 493. in promptu est de permutatione gentilium cogitare, neque dubitavit de ea Brunckius, qui in Analectis duobus adeo locum suum inter reliquias Sidonii Antipatri, Ep. LXXXII et LXXXIV. concessit: ac profecto digna sunt, quae meliori poetae quam Thessalonicensi Antipatro tribuantur. Sed faciamus, huic quoque bis terve risisse Musam, sententiae nostrae

---

*) Doricam codicis Palatini formam *νεοθαλῆ* consulto servavi, v. Jacobsium ipsum ad Anthol. Palat. IX, 313. p. 528. et nostra ad Parthen. erot. XIV. p. 62.

summa his exceptionibus non convellitur: at quod suspicati sumus, ipsam Meleagri Coronam a Constantino haud esse inspectam, sed recentiorem quandam syllogen mutato epigrammatum ordine ex ea factam, non exiguam hinc accipit confirmationem. Ita enim facillime poterat fieri, ut propter aliquam argumenti vel sententiae cognationem interseruerit Palatinae Anthologiae conditor, quae aliunde congesserat, a quibus interpolationibus forsitan abstinuisset, si priscam illam et genuinam Coronae Gadarensis descriptionem sequi potuisset. Ut igitur in universum adstipulamur Jacobsio, exstare in Florilegio Cephalae majores quasdam particulas, quae a Meleagro probabiliter descendant, et quarum sedes indicavimus, ita tamen arctioribus limitibus res est circumscribenda: duobus enim locis exceptis neque ullum primitivi ordinis mansit vestigium, neque quae exstant reliquiae a serioribus additamentis prorsus sunt immunes.

PHILIPPVM THESSALONICENSEM eos tantum poetas in collectionem suam recepisse, qui post Coronam a Meleagro contextam epigrammatis scribendis operam dederint, ex iis quae de operis sui consilio ac fine in prooemio ipse exposuit, haud est ambiguum, v. Jacobs. animadvv. Vol. XIII. p. 850. poetarum, quorum nomina recenset, tredecim nullus saeculi post Christum primi terminos excessit: Meleagri vero exemplum etiam in minutissimis tam anxie imitatus est, ut non modo eandem singulorum scriptorum comparationem cum floribus et arboribus instituerit, sed etiam, potioribus tantum enumeratis, reliquorum nomina in prooemio aeque reticuerit: hinc simillima prooemii clausula,

τοὺς δὲ περισσοὺς
εἴκασον οἷς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Ordinem vero Meleagri elementarem Philippo quoque placuisse, quamquam non diserte affirmavit, ex iis, quae jam monituri sumus, apparebit.

Ut igitur eadem qua in Meleagro via incedamus, eos primum Anthologiae locos circumscribamus, ubi secundae Coronae epigrammata non aliis antiquioribus recentioribusque permixta, sed mera et solidis quasi massis compacta inveniuntur, quod haud paullo frequentius quam in Meleagro accidisse videmus: tredecim enim Cephalanae regionibus indubitata eaque partim haud exigua Coronae Thessalonicensis fragmenta agnovimus, libb. V, 104—133. VI, 87—108. 227—261. VII, 364—405. 622—645. IX, 81—89. 215—312. 403—423. 541—562. X, 18—25. 100—103. XI, 23—46. cum 49 et 50., denique 318—327. excepto uno 323.

Contulerunt ad insignem hanc CCCL epigrammatum congeriem poetae a Philippo in prooemio nominati ad unum omnes, praeter Philippum ipsum Antigonus Carystius, Antipater Macedo sive Thessalonicensis, Antiphanes Macedo, Antiphilus Byzantius, Automedon Cyzicenus, Bianor Bithynus, Crinagoras, Diodorus Zonas Sardianus, Diodorus Sardianus junior, Evenus grammaticus, Parmenio Macedo, Philodemus Gadarensis et Tullius, utrum Geminus an Laurea non constat. Hos tamen eorum superat numerus, quos uno *τῶν περισσῶν* vocabulo complexus est Philippus, siquidem jure eos huc referimus poetas, quorum carminibus reliquias istas Coronae Thessalonicensis distinctas videmus. Cui opinioni nostrae aliquid roboris adcrescet, simul atque probaverimus, vitas horum scriptorum temporibus inter Meleagrum et Philippum mediis aut necessario esse assignandas, aut, ubi diserta aetatis indicia desiderentur, certe non repugnare: qua in re mirifice nos adjuvit Jacobsii catalogus poetarum

epigrammaticorum, tanta cura et eruditione confectus, ut quae antea tricarum fuerint plenissima, nunc plana atque perspicua breviter absolvi queant. Videamus igitur de singulis.

ADAEVS MACEDO, Anth. VI, 228. 258. IX, 300. 303. X, 20. idem fortasse, quem inter rhetores sui aevi recenset M. Seneca, Controv, XXIV. et XXV. extr. AEMILIANVS NICAENVS, Anth. IX, 218. incertae aetatis: ANTIPATER CARYSTIVS, Anth. IX, 407, nomen aperte mendosum, sive ex epigrammate praecedente Antigoni Carystii idem huc transierit gentile ad Antipatrum Thessalonicensem, sive Antigoni nomen Antipatro substituendum: ANTIPHANES MEGALOPOLITA, Anth. IX, 258. incertae aetatis: ANTISTIVS, Anth. VI, 237. VII, 366. 544. XI, 40. dubiae aetatis, forsitan Antistius ille Sosianus, quem *factitatis in Neronem probrosis carminibus exsilio multatum esse* tradidit Tacit. Annal. XVI, 14. coll. XIII, 28. APOLLONIDAS, Anth. VI, 105. 238. 239. VII, 378. 389. 631. 642. IX, 87. 228. 243. 244. 257. 264. 265. 271. 280. 281. 287. 296. 408. 422. X, 18. XI, 25. floruit sub Augusto et Tiberio: M. ARGENTARIVS, Anthol. V, 104. 105. 110. 113. 116. 118. 127. 128. VI, 246. (incertum Philodemine an Argentarii.) 248. VII, 364. 374. 384. 395. 403. IX, 221. 229. 246. 270. 286. 554. X, 18. XI, 26. 28. 320. dubiae aetatis: LOLLIVS BASSVS, Anth. V, 125. VII, 372. 386. 391. IX, 236. 279. 289. X, 102. vixit sub Tiberio, idem haud dubie Argentarius, ex quo passim profecit M. Seneca in Controv. BOETHVS, Anth. IX, 248. fortasse Tarsensis, Augusto concedente ex urbe patria, quam impune expilaverat, ejectus, κακὸς μὲν ποιητής, κακὸς δὲ πολίτης, teste Strab. XIV, 4, 14. DIOCLES CARYSTIVS, Anth. VII, 393. sub Augusto et Tiberio, inter rhetores sui aevi laudatus M. Senecae, Suasor. II et Controv. I. extr. III. extr. V. extr. VIII. extr. XI. extr. XIV. extr. XVI. extr. XXXIV. extr. DIOTIMVS MILESIVS, Anth. V, 106. incertae aetatis, sed probe distinguendus ab altero Atheniensi, quem suae Coronae intexuerat Meleager: EPIGONVS THESSALONICENSIS, Anth. IX, 261. incertae aetatis: ERYCIVS CYZICENVS, Anth. VI, 96. 234. 255. VII, 368. 377. 397. IX, 233. 237. 558. Augustei ut videtur saeculi: ETRVSCVS MESSENIVS, Anth. VII, 381. incertae aetatis, quamquam nihil obstat, quo minus eundem eum Etruscum putemus, quem cum filio a Domitiano in exsilium missum esse novimus ex Martiale, VI, 83. VII, 39. HERACLIDES SINOPENSIS, Anth. VII, 392. incertae aetatis, Diogene tamen Laertio antiquior: MACEDONIVS THESSALONICENSIS, Anth. IX, 275. XI, 27. 39. incertae aetatis, quem cave confundas cum juniore Macedonio, sub Justiniano cum Paullo Silentiario et Agathia florente, cui titulus τοῦ ὑπάτου adjici solet: Q. MAECIVS, aliquoties, sed perperam, MACCIVS scriptus, Anth. V, 114. 117. 130. 133. VI, 80. 230. 233. IX, 249. 403. 411. incertae aetatis: MVCIVS SCAEVOLA, Anth. IX, 217. incertae aetatis: MYRINVS, Anth. VI, 108. 254. incertae aetatis, licet elegans in paucis poeta: ONESTES CORINTHIVS, Anth. IX, 216. 225. 230. 250. 292. XI, 32. 45. incertae aetatis: PHILIPPVS CARYSTIVS, Anth. VII, 394. nisi idem hic, quod supra in Antipatro Carystio observavimus, acciderit, ut ex praecedente Dioclis Carystii epigrammate gentile perperam sit additum: Brunckius certe in Anal. nr. LXXVI. carmen nostrum Thessalonicensi Philippo, cujus colorem refert, haud cunctanter tribuit: POLEMO PONTICVS, Anth. XI, 38. floruit sub Augusto: SECVNDVS TARENTINVS, Anth. IX, 260. 301. de quo Brunckius in lectt. p. 237. rectissime: „*quis fuerit et quando scripserit, incompertum mihi est: probabile est, supparem eum fuisse poetis illis, quorum carminibus Philippus Coronam suam nexuit: id suadent epigrammatum argumenta, nativus color,*

stilus et viri nomen, quod Romanum est.": SERAPIO ALEXANDRINVS, Anth. VII, 400. incertae aetatis: THALLVS MILESIVS, Anth. VI, 91. 235. VII, 373. IX, 220. Augusti aequalis et ut videtur libertus. De TVLLIO SABINO, Anth. IX, 410. nihil jam addimus: hujus enim nomen, in Cephalana corruptum, in Planudea emendatius legitur TVLLIVS GEMINVS, unde verisimile fit, Tullium illum, quem Philippus in prooem. v. 9. enumerat, non LAVREAM esse, sed GEMINVM.

Unum obstat Antipatri Sidonii nomen, tribus epigrammatis praefixum, Anth. VI, 93. VII, 625. et IX, 231. At quum reliqua omnia in nostram sententiam amice conspirent, tria haec carmina ad Thessalonicensem Antipatrum referre eo minus dubitandum videtur, quo arctiore vinculo per ordinem litterarum ceteris epigrammatis adstricta sunt, quibus in Corona Philippi locum datum fuisse aut certis argumentis scimus, aut probabili facilique conjectura ducti suspicamur.

Etenim quae desiderabamus fere in Meleagro, prisci ordinis elementaris non fugientia quaedam vestigia, sed certae atque luculentae reliquiae locis, quos e Philippi Corona repetivimus, non hic illic leviter sunt impressa, sed sine ulla interpellatione ita regnant ac dominant, ut duplex, quod ab initio posuimus, indicium ubique conjunctum reperiatur. Jam vide singulas particulas: hunc in iis observabis litterarum initialium decursum: V, 104–133. a littera *A* ad *Ω*., VI, 87–108. a littera *A* ad *Υ*., VI, 227–261. a littera *A* ad *X*., VII, 364–405. a littera *A* ad *Ω*., VII, 622–645. a littera *B* ad *Ω*., IX, 81–89. e litteris *Δ*, *M*, *N*., IX, 215–312. a littera *A* ad *Ω*., IX, 403–423. a littera *A* ad *Σ*., IX, 541–562. a littera *Θ* ad *Ψ*., X, 18–25. a littera *Γ* ad *Φ*., X, 100–103. a littera *A* ad *T*., XI, 318–327. a littera *A* ad *T*.

Constanti huic regulae unus repugnare videtur locus, XI, 28–46. sed videtur tantum: non enim turbatus est alphabeticus epigrammatum ordo, sed inversus: compilator enim, forsitan ut suscepti operis taedium variando leniret, a postica hic Anthologiae Philippi parte exorsus, a littera *Ω*, serie haud magis interrupta, anteriorem versus ad litteram *A* tetendit.

At ne quid dissimulare videamur, duo alii sunt loci, qui majore cum specie contra nos afferri possint: utrumque adscribamus necesse est: alter legitur Anth. VI, 239.

236.	Philippi.	*Ἔμβολα χαλκογένεια*
237.	Antistii.	*Ἐνδυτὰ καὶ πλοκάμους*
238.	Apollonidae.	*Εὔφρων οὐ πεδίον*
239.	Ejusdem.	*Σμήνεος ἔκ με ταμὼν*
240.	Philippi.	*Ζηνὸς καὶ Λητοῦς*
241.	Antip. Thess.	*Ἡ κόρυς ἀμφοτέρην* etc.

alter exstat Anth. IX, 410.

407.	Antipatri.	*Δμωΐον Ἱπποκράτευς*
408.	Apollonidae.	*Εἴθε με παντοίοισιν*
409.	Antiphanis.	*Εἴ τινα μὴ τέρπει*
410.	Tullii.	*Σμίνθος, ὁ παντοίης*
411.	Maecii.	*Ἤλλακτ' ἐξαπίνης*
412.	Philodemi.	*Ἤδη καὶ ῥόδον ἐστὶ* etc.

Hic igitur utroque loco, inserta littera Σ inter E et H, elementorum series haud mediocriter est interrupta. Attamen neque in his ab instituto Philippi recessit Constantinus, sed sive ab ipso, sive ab ejus librario temere mutata est orthographia Philippi: hic enim procul dubio priore epigrammate *Ζμήνεοϛ*, posteriore *Ζμίνθοϛ* posuerat, quibus vocum formis a diuturno exsilio vindicatis, nihil jam superest, quo quis jure offendatur. Philippi vero temporibus scripturam *ZM* pro *ΣM* in his similibusque vocabulis invaluisse gravissimum exstat Luciani testimonium, qui in Judicio vocalium, cap. IX. coram judicibus ita querentem inducit litteram Sigma: *ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν*, ad quae verba dignus est qui conferatur Tib. Hemsterhusius. Cum Luciano faciunt Sext. Empir. adv. mathem. I, 169. *πότερον διὰ τοῦ Ζ. γραπτέον ἐστὶ τὸ σμίλιον καὶ τὴν σμύρναν ἢ διὰ τοῦ Ζ;* et Eustath. ad Iliad. B. p. 217, 24. Rom. *ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον καὶ σμικρὸν διὰ τοῦ Ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν παλαί ποτε διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ στοιχεῖον κεῖται καὶ ταῦτα ἐν τῷ Ζ, ζμινύη, ὅτε τὸ σκαφεῖον, ὅτε ἀξινάριον, οἱ δὲ δίκελλαν, καὶ ζβέσαι, τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμῆσαι, καὶ ζβεννυμενάων αἰγῶν, ληγουσῶν, καὶ ζμῶσαι, τὸ ταράξαι. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὅτι ζμικρὸν καὶ σμικρὸν οἱ Ἀττικοί, μικρὸν δὲ Ἴωνες. Οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει.* Ibid. p. 228, 26. *Δωρικῶς μέρδω καὶ μετὰ τοῦ ΖΑ ἐπιτατικοῦ κατὰ συγκοπήν, ζμέρδω, κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικούς, ἐφ᾽ ὧν καὶ τὸ Ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ Ζ κατήρχετο.* Conf. Herodian. post Moerid. Piers. p. 457. et apud Herm. p. 305. Theodos. Gramm. p. 63, 26. ibique Göttling. p. 225. et Philem. Lex. p. 234. Osann. E recentioribus praeter grammaticos doctissimos Buttmannum et Matthiaeum accesserunt Burm. ad Ovid. amor. II, 6, 21. et ad Petron. LV. Ruhnken ad Timaei Lex. p. 233. Herm. de emend. Graec. gramm. rat. p. 55. Broukh. ad Propert. II, 13, 43. Burm. Sec. ad Anthol. Lat. II, 224. Raschius in Lex. numar. T. IV, 2. p. 1266. sq. Jo. Henr. Voss. ad Tibull. I, 1, 51. Spalding. ad Quinctil. inst. orat. X, 4, 4. coll. IX, 2, 4. Interpp. Taciti Annal. III, 63. IV, 56. Conr. Schneider. Elementarl. der Lat. Sprache, T. I. p. 381. et qui ceteris accuratius et copiosius tractavit rem, Weichertus in comm. primae de C. Helvio Cinna p. 18. Alta ut solet voce obstrepuit Vossio clarissimus vitilitigator Varnensis in sentinae Tibullianae T. I. p. 29. jam a Weicherto ut par erat explosus.

Unum tantum inter tot epigrammata a Constantino propter similitudinem argumenti aliunde illatum est in has Philippi reliquias, carmen Palladae Alexandrini, Anthol. XI, 323. Sed recentioris poetae nomen et violatus litterarum ordo interpolationem Constantini statim produnt. En epigrammatum seriem:

320.	Argentarii.	*Ἀντιγόνην ἔστεργε*
321.	Philippi.	*Γραμματικοὶ Μώμου*
322.	Antiphanis.	*Γραμματικῶν περίεργα*
323.	[Palladae.	*Ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον*]
324.	Automedontis.	*Δέξαι, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον*
325.	Ejusdem.	*Ἐχθὲς δειπνήσας* etc.

Quae exceptio a regula ita est comparata, ut regulam ipsam non infirmet, sed fulciat. Vix igitur dubium esse potest, quin Constantinus Cephalas ipsam adhuc Philippi Coronam oculis

usurpaverit, manibus triverit, et ita in ea exscribenda sit versatus, ut, quae ad singula novae Anthologiae capita pertinerent, eodem prorsus repetiverit ordine, quo apud Philippum invenisset epigrammata.

Jam erunt fortasse, qui quaerant, quaenam ex his in antiquitatis studium redundare possit utilitas, ignari scilicet, in quaestionibus historici generis non prius quam utilis res sit, sed quam vera interrogandum esse. Paucis tamen respondebimus. Siquidem recte instituimus quaestionem, Coronarum Meleagri et Philippi accuratiorem inde et pleniorem adsequuti sumus cognitionem: multorum epigrammatum incertorum aetatem arctioribus finibus circumscribere licebit, ita ut Epigr. V, 135. 142. 168. 200. 201. 205. VI, 130. 280. 283. 284. VII, 416. 431. 449. 474. 482. 483. 494. IX, 317. 325. necessario ante Meleagrum, Epigr. VI, 87. VII, 626. IX, 252. 547. 553. duobus illis inter Meleagrum et Philippum saeculis scripta esse debeant: lis illa, ut videbatur inextricabilis, de carminibus poetarum homonymorum, ubi gentile non additum, inter auctores suos recte dispertiendis, multis in locis componitur, nam quum Antipater Sidonius ad Coronam Meleagri, Thessalonicensis ad Coronam Philippi contulerit, haud licet dubitare, quin Epigr. VI, 109. 111. 115. 118. 276. 287. 291. VII, 427. 464. 467. 472. 498. IX, 323. 567. Sidonio, Epigr. V, 109. VI, 241. 249. 256. VII, 367. 369. 390. 398. 402. 629. 637. 639. 640. IX, 238. 241. 266. 297. 302. 305. 309. 408. 417. 418. 420. 541. 550. 552. 557. X, 25. XI, 23. 24. 31. 37. Thessalonicensi poetae adscribenda sint, et quum Leonidas Tarentinus ad Gadarensem Anthologiam, Alexandrinus ad neutram pertinuerit, Epigr. VI, 129. 131. 262. 263. 281. 286. 288. 289. 293. 296. 298. 300. 302. 305. 309. VII, 408. 452. 455. 463. 466. 478. 480. 503. 504. 506. 662. 663. 664. 665. IX, 316. 563. non alium quam Tarentinum Leonidam auctorem habere possunt.

Sed haec nunc indigitasse sufficiat. Alio fortasse tempore dabitur otium, quae breviter significavimus, additis in Cyclum Agathiae observationibus nostris, accuratius pertractandi.

At Vos, Commilitones humanissimi, novum, quod Vobis apertum videtis, studiorum curriculum eo, quo optimum quemque decet, ardore ingredimini, emetimini. Valete.

D. Vratislaviae mense Martio MDCCCXXVII.